Kontakt Programmet

v/ H. C. Petersen

S.U.F.O.I.

November 1960 DANMARK

Hjælp os at udbrede kendskabet til UFO-sagen

★

Hjælp os at få vore studiehæfter, bøger, hæfter, UFO-NYT m. m. ud til så mange som muligt

★

Prøv om DE kan tegne abonnementer, udbredelse giver øget interesse, og det giver os økonomisk balance

TAK

Radicals of the Ridiculous

Fortsat

Ikke livet, men *døden* er den vigtigste, mest uafvendelige ting i menneskenes eksistens. Af den grund er Platons symbolik om fangerne i hulen utilstrækkelig.

Vi er væsener, der er fangne af et mikroskopisk tyndt lag af menneskelig aktivitet. Intet menneske er trængt mere end nogle få miles ned i jorden, eller mere end nogle få miles op fra Jordens overflade — hele vor menneskeheds historie har været levet indenfor et område af 50 miles op og ned, højest. Kun i de allerseneste år, er mennesker nået op i en højde, der er over en tusindedel af Jordens radius.

Al tale om „erobring af rummet" er ønsketænkning. En kvart million miles adskiller menneskeheden fra dens nærmeste nabo, Månen, og indtil nu har man ikke fysisk rejst mere end en titusindedel af denne distance.

At bygge et rumskib, der er i stand til at krydse denne distance og medføre tilstrækkeligt vand, forsyninger og udstyr til at føre de rejsende tilbage til denne verden, ville koste hundrede millioner kr., og rumskibet skulle nødvendigvis være lige så stor som en oceandamper.

Når jeg kan forestille mig kraften af en eksplosion, som vil være tilstrækkelig stærk til at sende et fartøj på tusind tons ud i rummet, da vil jeg tro på, at menneskene kan nå Månen og vende tilbage igen. Når jeg kan forestille mig mennesker lande uskadt på Månens overflade og tilbringe måneder, måske år der, under temperaturer, der veksler mellem kogepunktet og flere grader under nulpunktet — og, under disse uhyre temperatursvingninger, bygge et fartøj, der vil være i stand til at skyde et rumskib, der vejer tusinder af tons tilbage til Jorden — da vil jeg tro på, at mennesker vil foretage denne frygtelige dobbeltrejse.

I mellemtiden praler vi af i vore aviser, at vi har sendt objekter ud i rummet — objekter som har sendt oplysninger tilbage, der giver os så ynkeligt, utilstrækkelige begreber om forholdene udenfor vor atmosfære, så vi kan sammenligne dem med den „kundskab" en loppe vil være i stand til at erhverve sig om vor menneskelige verden, når den springer omkring under dynen.

I fysisk henseende — og det pinefuldt og krampagtigt — nåes en titusindedel af distancen til Månen. Mars og Venus, de planeter,

der er nærmest ved vor planet, er rundt regnet fyrre millioner miles længere borte.

Solen, den nærmeste af de billioner og atter billioner af fiksstjerner der er i universet, er mere end dobbelt så langt borte som Mars og Venus. Og hvad angår andre stjerner i andre solsystemer, er den nærmeste så uendeligt langt borte, at det ville tage adskillige år, hvis man rejste med lysets hastighed (186,700 miles i sekundet) at nå derhen.

Så læg mærke til menneskenes tåbelige arrogance. — Disse mennesker, der ødsler penge på ødelæggelser — disse blodtørstige skabninger, hoppende rundt i blinde, ja, for lopper at regne.

Daily Express, søndag den 12. marts 1960:
Forsiden med fede overskrifter:

England kalder solen.

Under overskriften med kraftige typer:

> Et tryk på en knap i den stille egn ved Cheshire sendte i går en baby-planet ud i rummet. Sidste nat gik planeten, som er på størrelse med en badebold, og pakket med instrumenter, „perfekt“ ind i sin bane omkring solen mellem Venus og Jordens baner.

Nøjagtig hvor befandt badebolden sig i det øjeblik, da Express' millioner af læsere gyste over den sensationelle „nyhed?“

Ved hjælp af den mest elastiske fantasi kunne det beskrives som „i bane omkring solen“?

Kunne den betegnes (selv med den mest fantastiske, plastiske, elastiske fantasi) som en „planet“ med nogen gran af sandhed? Tingesten, der blev afskudt fra bærerakettens tredje trin, vejede 90 pund. Enhver, der har undersøgt dette rakethoved (som ca. er på størrelse med et menneskehoved) og så sammenligner den med nogen af planeterne i vort solsystem, som vejer millioner af tons, og så kalder sådan en ting for en „planet“, kunne trænge til at få undersøgt sit eget hoved.

Var tingesten så „i bane omkring solen“, da *Daily Express* skreg sig hæs med den kæmpeoverskrift?

Daily Telegraph. Samme dato — 12. marts 1960.

> Fem timer efter, at den var blevet afskudt, havde Pioner V tabt det meste af sin begyndelseshastighed i forhold til Jorden, og den var da 42,460 miles borte.

Så sandheden var, at badebolden, ifølge de sidste oplysninger, der var disponible for *Express,* ikke var nået mere end en tusindedel af sin rejse ud mod Venus' bane. *Telegraph* havde udregnet den omtrentlige tid for, hvornår badebolden ville nå sin bane mellem Jorden og Venus:

> Det vil tage den nye planet 151 dage at nå ud til det punkt, hvor den vil være nærmest ved solen, 74,700,000 miles.

Modtagelse af oplysninger fra tingesten:

> Planeten og Jorden vil ikke være i en rimelig afstand fra hinanden før 1963, tidligst. Triumfen kommer først, hvis vi til den tid vil være i stand til at opdage Pioner V, når den igen befinder sig i en afstand indenfor 50 millioner miles fra Jorden. Afsenderen må da være i stand til at virke, og hvad der er endnu mere usandsynligt, batterierne må være i fin stand.

Jeg behøver næppe at understrege ordene „hvad der er endnu mere usandsynligt". — De skulle læses i forbindelse med overskriften i *Daily Express.*

> Uheldigvis (fortsætter Daily Telegraph) vil Pioner V være nødt til at samle sine oplysninger fra punkter, der er mindst syv millioner miles fra Venus' bane. Pioner V vil være ca. 186 millioner miles borte, når den er længst væk fra Jorden. Men måske om hundrede tusinde år vil den eventuelt komme tæt nok til Jorden til at blive indfanget af Jordens tiltrækningskraft. Da vil den brænde op i vor atmosfære.

Så meget var der om Englands „kalden solen".

Uoverensstemmelser på millioner af miles og tusinder af år er helt i orden, når verdenspressen praler af menneskehedens evne til at erobre rummet. *Dog insisterer de samme videnskabsmænd på pedantisk nøjagtighed og overvældende beviser, når de har at gøre med objekter, der kommer ind i vor jords atmosfære fra andre verdener og dimensioner.*

Hvorfor denne frontforandring, denne uhyre forskel i holdningen, denne landsby-idiot-lettroenhed med hensyn til rumrejser udad fra Jorden sammenlignet med videnskabens blinde skepsis med hensyn til den mulighed, at intelligensvæsener fra andre verdener eller dimensioner skulle besøge os? Hvis de er ærlige i deres bestræbelser for at opnå forbindelse mellem beboede verdener, hvorfor er de da modvillige til at acceptere de samlede vidnesbyrd fra tusinder af kompetente vidner, når det angår UFOer, og så villige til at

tro, *trods de samlede vidnesbyrd,* at mennesker vil lande på og vende tilbage fra andre planeter indenfor en overskuelig fremtid?

Trolden i æsken er sort, sort som en neger med skinnende hvide tænder og uldhår. Hans navn er Militarisme.

Man kan ikke mane ham bort ved at sætte en hvidklædt pacifist til at arbejde på det. — Trolden i æsken er verdens krigsmagt. Mere og mere materiale føjes bestandig til og bygger noget op, som ikke blot er et spil om menneskeliv, tusinders liv — det er i virkeligheden et bål. Et bål, som kan antændes med en gnist og tilintetgøre menneskeheden: militarismens martyrer. Vi er nødt til selv at bære ved til bålet — ligesom alle nationer må lægge hver sit risknippe til, for at den mægtige dynge må bevare sin balance. Ingen nation kan tillade sig at lade dyngen blive skæv.

Ingen har været nærmere end en million miles fra at kunne beregne omkostningerne. Ingen har været nærmere end en million lysår fra at beregne risikoen. Negeren arbejder som en nigger. Hans skal er hård at knække, for han har vandhoved. Tusinder af industrikoncerner tjener masser af penge efterhånden som bunken hober sig op, ingen har det fjerneste begreb om den fortjeneste, der strømmer ind på disse koncerners bankkonti.

Mens jeg skriver denne artikel, vil jeg tilføje nogle få af de hundreder avisudklip fra min samling på tre millioner, som har tilknytning til emnet, avisudklip taget fra de snese af aviser og tidsskrifter, som jeg holder, læser og gemmer uge for uge. Et bjerg af papirbunker eller serier af papirbunker i mit bibliotek, som en skønne dag må brænde sammen. Imellem disse brugbare udklip er der et fra *Daily Telegraph,* dateret 22. marts 1960:

> Westminster, mandag. Det fremkom i dag i underhuset, at skatteyderne havde måttet betale over 100 millioner pd. strl. mere til deres andel i landets våbenprogram.

Et medlem spurgte om:

> navnet på det firma, der forsyner de tre forsvarsgrene, hvis omkostninger oprindeligt var anslået til at ville andrage 8 millioner pd. strl., og som nu havde kostet 110 millioner, og om en forklaring på denne uoverensstemmelse.

Et andet medlem påpegede, at stigningen fra det anslåede til de reelle udgifter udgjorde 1000 procent.

Mr Sandys udtalte i sit svar:

> Det må tages i betragtning, at hverken regeringen eller industrien på det tidspunkt havde nogen praktisk erfaring med hensyn til fremstilling af fjernstyrede raketvåben.

Tennyson havde noget at sige om den ting i sit *In Memoriam:*

Lad kundskaben vokse mere og mere frem,
men lad mere ærefrygt forblive i os,
så at sjæl og sind kan være i harmoni
og frembringe samme musik som før . . .

Så må vi bede til, at kundskaben med hensyn til fremstilling af fjernstyrede våben må vokse mere og mere; vi må have mere ærefrygt for autoriteterne, der uundgåeligt må overskride deres vurderinger mere og mere, at urostifternes sind må harmonere mere og mere med regeringens sjæl, så at harmonien kan blive fremherskende.

Og så, mens industrimatadorerne spiller, gamle pensionister sparer, og mens rustningsaktierne har en blomstringstid, rasler indsamlingsbøsserne for tiltrængt velgørenhed febrilsk, og mens rivaliserende verdenspropagandister råber op og blæser i hver sin trompet, improviserer kræft- og TB-hospitalerne, og de polioramte må klare sig så godt de kan med at slå på den tromme, de ejer.

Denne sunde, logiske, virkelige verden af politisk og socialt liv — hvor er den sindssyg, hvor ufornuftig, hvor helvedes, hvor latterlig!

Og så er der naturens verden, til hvilken vi kan vende os og hente lindring og fornyelse — denne verden af myriader af verdener — stjerne kosmos, dette univers, som Gud har skabt, og som altid forbliver (gennem uendelige lysårs arealer af rum, gennem uendelige evigheder af evigheder) uplettet af menneskehedens udforskninger: Hvor er den menneskelig på grund af sin umenneskelighed, den er sund og logisk, ærlig og virkelig, netop på grund af dens fantasi, dens ulogiskhed, dens bevarelse af det latterlige.

Miraklerne, som menneskeheden ikke kan forklare! Skønheden, som trodser enhver analyse! De overvældende forhold, som skjuler sig i almindelige ting — mikroskopiske forhold, som pludselig springer frem af deres skjul og dræber videnskabsmændene med deres egen skalpel, fanger dem i deres egne prøvetuber, slår dem ud med deres vægtige lærebøger!

Miraklet om dig og mig — skabninger, som er vokset en million gange sin egen størrelse fra et æg kun nogle få hundrededele af en tomme, for så pludselig, ifølge Guds blåtryk, *holde op med at vokse.*

Miraklet om træerne — hvert frembringende frø, som indeholder i sig uendelige generationer af fremtidige træer: generationer sammenlagt i hvert enkelt frø, så hvert træ bevarer sit eget mønster.

Miraklet om en ørentvists moderkærlighed. Miraklet om en moderrotte, der bærer sit barn i sikkerhed. Miraklet om fugle, der hverken har smag eller lugtesans og dog kan forsyne deres unger

med føde; de har hverken landkort eller kompas og kan dog rejse tusinder af miles til deres ukendte bestemmelsessted, ledet af Gud. Mysteriet om dyr, der er blandinger af andre dyr. Skabninger med hareskår, elefantfod, mave og tænder som en mus, svanehals, fugleblod, temperatur som et krybdyr og øjenhår som en kvinde: *Den almindelige, banale kamel!*

Vi undrer os over, hvorfor besøgende fra andre verdener eller dimensioner ikke sætter sig i forbindelse med os — eller hvis de sætter sig i forbindelse med os, hvorfor de så ikke giver verden så overbevisende beviser, at skepsis for altid ville blive bragt til tavshed. Og imens vi undrer os, er vi blinde for det faktum, at vi, som tror på, at de besøgende er en realitet, for en stor del er ansvarlige for det, idet vi strides indbyrdes og har vort højre og venstre parti ligesom politikere; vi beholder vor egen skepsis (og hvad der er den værste hindring for fri forbindelse) vi har i høj grad mistet vor sans for at undres.

Vi fremturer med at anvende tre-dimensionel tale angående fænomener, som højst sandsynligt (hvad de så end kan være) ikke er tredimensionelle. Vi taler og skriver om UFOer i tid og rumform. Vi siger, de rejser her og der og på den og den tid. Tid og rum-terminologi er meningsløs til forklaring eller diskussion af ultra-dimensionelle væsener. Vi affærdiger foragteligt, eller i bedste fald er vi kun halvt overbevist om, at den tanke kan være rigtig, at de besøgende har nogen religiøs betydning. Vi foretrækker at undersøge dem videnskabeligt. Tag en sommerfugl og disseker den, og skabningens ånd vil være flygtet!

Der er overvældende sandsynlighed for, at væsenerne, der kontrollerer UFOerne er engle. Vor kristne bibel kan kun forstås fuldtud, når vi føjer UFOlogien til den. Den såkaldte „stjerne“ over Bethlehem er ikke blot et eksempel på denne sandhed — der er hundreder af andre hentydninger til intelligenser langt over vor i Bibelen og i alle andre bibeler i verden. Disse kan ikke forklares, hvis vi forkaster hypotesen om, at de besøgende er Guds engle. Kristus må enten have været en ærlig person eller en løgner. Læs om hans liv. Hvis hans utallige udtalelser om hans genkomst til denne verden ikke er sande — hvis hans erklæring om, at når „afskyeligheden, som skaber ødelæggelsen, bliver skjult som af vinger“ (det er den sammenfattede betydning af hans svar til disciplene, da de spurgte ham, *hvornår* han kom igen) — hvis hans kundgørelse om sin genkomst er uden betydning, *da må man se bibetydningen af en sådan opfattelse i øjnene og regne ham for en bedrager og en snyder.*

Men de tider, vi lever i, er for tydeligt kendetegnet i skriften til, at man kan forkaste et så overvældende faktum som dette, at Kristus er her, og at verdens ende (eller helt bogstaveligt enden på denne tidsalder) er for hånden.

Her er hans engle, ventende på den mægtige syndflod. Her er jordskælv og utallige andre tegn med tilknytning til Bibeblens profetier om De sidste Tider.

Hvis vi forkaster ethvert håb om Kristi genkomst til denne lidende verden, hvad har vi da at se frem til? I mine tidligere tidsskrifter i verdens magasiner har jeg påpeget, at atombombe-truslen er den fjerde i rækken af muligheder. Verdenshavene stiger — hvis vi overlever længe nok, vil vandene ødelægge menneskeheden. I politisk henseende kan man ikke komme uden om, at kommunismen er en større trusel end selve krigen. Folkene i Kreml ønsker måske nok ikke krig, men de ønsker og planlægger verdensherredømme. Der er ikke den svageste mulighed for pacifisme — alle top-konferencer må slå fejl. Selv om man skulle nå til en topplan-aftale om verdensnedrustningen, kunne Sovjet sønderrive overenskomsten dagen efter, at fredsklokkerne havde lydt og tale som fornylig i december 1959 i Budapest, hvor Kruschev erklærede:

> Vi vil aldrig opgive vore ideologiske principper. Vi fører og vil fortsætte med at føre en uforsonlig kamp for den marxistisk-leninistiske ideologi, for at kommunismens idé kan sejre.

I juni 1957 sagde han:

> Kommunisterne vil ødelægge kapitalismen, ikke med kærnevåben, men ved at sprede vor ideologi. Vi er lige så sikre på dette som på, at solen vil stå op i morgen. Alt hvad vi behøver at gøre, er at smøre vor ideologi med smør.

Kan man tro på en mand, der bruger den slags ord?

Samtidig med, at de i propagandaøjemed angriber „imperialismen", har Sovjet udviklet sin egen imperialisme mere end nogen anden nation. Estland, Letland, Lithauen, Østpolen, Bessarabien, Bukovina, Cjeckoslovakiet, halvdelen af ØstPreusen og Finland — det er kun nogle af milepælene i Ruslands imperialistiske fremgang. Al deres talen om nedrustning er kun propaganda for verdens folkeslag.

Kampen mellem Sovjet og de demokratiske lande om, hvem der kan sende de største og bedste satellitter ud i rummet, skjuler verdens mest frygtelige militaristiske trusel. Der er blevet ofret millioner på begge sider, ikke med Månen eller stjernerne som mål, men med det ene formål at sende en rumplatform op til at kredse omkring

Jorden, en, der kan bære en opfindelse, som vil være i stand til, ved hjælp af solenergi, at sprænge og brænde byer. Den nation, der vinder denne helvedes konkurrence, vil have herredømmet på Jorden.

Men Jorden kan forgå, før dette mål bliver opnået.

En forkert beregning af en af Jordens arrogante videnskabsmænd kunne sætte Jordens oceaner eller Jordens atmosfære i brand.

Ingen af Jordens presserende problemer kan løses.

Problemet om Jordens befolkningstal er uløseligt.

Raceproblemet er uløseligt.

Verdens trafikproblemer er uløselige. Ulykkerne på landevejene vil uundgåeligt blive fordoblet og tredoblet i dette og i alle civiliserede lande. Vi hælder en liter i et halvlitermål. Trafikken i England anslås til at blive fordoblet i løbet af de kommende ti år.

Kriminalitetsproblemet er uløseligt.

Men hvis alle disse problemer *blev* løst — og andre forfærdelige problemer, f. eks. de, der er underforstået ved Kinas genrejsning til at være en stormagt — ville menneskeheden stadig stå overfor kendsgerningen om *døden.* Ingen af disse myldrende millioner, der nu befolker verden, vil leve i tohundrede år — selv ikke med indrømmelser til udviklinger indenfor den medicinske videnskab, der vil forlænge levetiden for de enkelte.

Ikke i nogen af videnskabens opdagelser finder vi svaret på menneskenes hunger efter lykke, helbred, skønhed og efter et formål med livet. De besøgende, som allerede nu iagttager denne verden, er ude af stand til frit at sætte sig i forbindelse med os, ude af stand til at arbejde sammen med os for menneskenes frelse, fordi vi har forkerte begreber om det radikale.

Vi klynger os til materialistiske læresætninger og „logiske" principper. Vi tøver med at acceptere underet, der venter os i de fundamentale principper om den sande sundhed, den sande logik — ideerne, der er indeholdt i religion og sand filosofi: ideer, som synes så latterlige, at kun få accepterer dem.

Når vi accepterer det højeste faktum, at sandheden nødvendigvis må være selvmodsigende og paradoksal, da vil vi finde nøglen til løsningen af alle problemer — nemlig Gud.

For treogtredive år siden (i 1927) viede jeg mit liv til studering af det fantastiske. Hele min mentale aktivitet har været baseret på den tro, at sandheden nødvendigvis må være selvmodsigende.

Vor verdens videnskab er blot en del af menneskehedens edderkoppespind.

Fortsættes

Obs!

Nu nærmer tiden sig snart, da Kontaktprogrammet har løbet i de lovede 10 måneder. Januar-nr. er sidste nr.

Kosmologi ophører 1. april efter at være udkommet i 1 år.

Begge disse studiehæfter var et forsøg, og vi har fået et ganske godt grundlag at arbejde videre på.

Fra 1. januar udvides UFO-NYT med 4 sider, og de til studiehæfter egnede materialer vil så blive bragt heri.

Jeg takker for interessen og for støtten, hjælp os nu at få UFO-NYT endnu mere udbredt. — Det er meget vigtigt — for dig, for mig, for alle!

H. C.

Rounborg Tryk-Skive